

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 1. МАЈ 2022. БРОЈ 139. ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 1. МАЈ - ТОМИНА НЕДЕЉА	НЕДЕЉА ДРУГА ПО ВАСКРСУ Литургија Дап 1,1-8. 4,9-15; Јев. Јн. 1,1-17
ЧЕТВРТАК, 5. МАЈ	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
ПЕТАК, 6. МАЈ – СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ - ЂУРЂЕВДАН	ОСВЕЋЕЊЕ СЛАВСКИХ КОЛАЧА ОД 8ч ЛИТУРГИЈА 10ч
СУБОТА, 30. АПРИЛ	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
НЕДЕЉА, 8. МАЈ - НЕДЕЉА МИРОНОСИЦА	ЈУТРЕЊЕ 9ч ∞ ЛИТУРГИЈА 10ч

ТОМИНА НЕДЕЉА

Томина недеља је прва недеља после Васкрса. Назива се још и Недеља Антипасхе, Бела недеља. Новом недељом се назива, јер почетак свих недеља почиње од ње, јер после Васкрса први пут понавља и као да обнавља велики празник Васкрсења. Посвећена је Светом апостолу Томи, и његовом неверству у Христово Васкрсење.

Тог дана је апостол Тома своје неверје заменио вером. Сумње апостола Томе је уклонио сам Господ, ушавши кроз затворена врата у просторију у којој су се налазили апостоли окупљени на молитву, рекавши Томи да опипа Његове ране. Након тога, апостол Тома је узвикнуо: "Господ мој и Бог мој!"

У богослужењу Томине недеље, поред главне теме о уверењу апостола Томе у Васкрсење Христово, спомиње се и славни силазак Исуса Христа у Ад (величаније), где је умрлима објавио Своју победу над грехом и смрћу и Своје вечно прослављење (1. Пт 3, 18-19). Поредак службе тога дана, као и њен садржај, није обичан, васкрсан.

Ово као да је поредак једнога од дванаест празника, само без паримеја, али са литијом, са певањем нарочитих стихира које описују догађај који се празнује.

Од Томине недеље се опет врше молитве за умрле, након прекида унутар периода који је почео од Лазареве суботе. Из овог периода забране су изузети четрдесетодневни парастоси, сагласно прописима Типика. На дан после Томине недеље, у Побусани понедељак, служе се парастоси на гробљима, чиме живи као да честитају својим упокојеним сродницима и ближњима радосни празник Васкрсења

Христовог. На парастосима и сахранама на гробљу све до одањна Васкрса уместо "Свјатиј Боже" пева се "Христос воскрес".

Извор: Сајт СПЦ

СВЕТИ НИКОЛАЈ О СУМЊИ И ВЕРИ АПОСТОЛА ТОМЕ

Како је диван однос мајке и детета! С једне стране љубав и жртва, с друге стране вера и послушност.

Има ли неког другог пута к срећи за дете осим да верује мајци и слуша мајку? Има ли већег чудовишта од детета, које не верује својој мајци и не слуша своју мајку? Вера је најчеднији пут сазнања. Ко са тога пута скрене, тај постаје нечедан, нечист.

Вера је најбржи пут сазнања. Ко са тога пута скрене, тај ступа на пут задоцњења. Где има вере, има и савета; где нема вере, савет не помаже.

Где има вере, има и разговора међу двојицом; где вера оскудева, оскудева и разговор; тад сумња и кушање заузимају место разговора.

ТОМИНА НЕДЕЉА

“А РУКАМА АПОСТОЛСКИМ
БИВАХУ МНОГИ ЗНАЦИ И
ЧУДЕСА У НАРОДУ; И БИВАХУ
СВИ ЈЕДНОДУШНО У
ТРИЈЕМУ СОЛОМОНОВОМ”
(Дела Апостолска 5, 12)

Писац Дела Апостолских објашњава сликовито оно што се дешавало по Васкрсењу Господа Исуса Христа. “А рукама апостолским биваху многи знаци и чудеса у народу...” Сви ови “знаци и чудеса” представљају одсјај највећег чуда које се десило у Јерусалиму: Васкрсења Господа Исуса Христа. “Ако не би Васкрсења узалуд је проповедање наше”, каже Апостол Павле. Заиста би била узалуд вера али, не само вера већ и нада и, што је још важније, Вечни живот. То Свето Васкрсење, кога тако свечано славио у нашим храмовима и домовима, има снагу васкрсавања свега што је добро у човеку. Оно облагодањује човека и држи га у непосредној близини Божијој.

Када је Христос васкрсао, цела се “твар изменила”. Све створено добило је нову форму, нови изглед. Све је обасјано светлошћу Васкрсења. Васкрсли је својим ученицима обећао послати “силу са неба” као и да ће моћи све чинити у име Његово. “Све што заиштете у име моје од Оца мојега даће вам”, каже Господ. Управо се обистинило ово Спаситељево пророчко казивање. Апостоли су почели да проповедају, да крштавају и да лече “сваку болест и сваку немоћ у народу”. Они су сви били испуњени Духом Светим, који је чинио чудеса на основу њихове вере и жртве коју су улагали да би проширили Цркву Божију и установили јој темеље на овој планети. Свако од апостола имао је извесну посебност. Свако је на свој начин

допринео на општем плану развоја Цркве. Апостол Тома, чијег се имена и лика данас сећамо, у другу недељу по Васкрсењу, имао је нарочиту улогу. Наиме, по промислу Божијем, јер се све у томе духу одвија, он не беше са осталим апостолима када се Васкрсли Господ први пут јавио. Пошто су му браћа саопштила ову радосну вест, он није поверовао. А није ни било лако поверовати јер, није ли он са осталим апостолима био сведок немоћи Христове на крсту и Његовог умирања. Ма колико да је Васкрсење било наговештавано и предсказивано, у оном моменту страшне смрти Христове све је то потиснуто а у срца апостола уселила се неизмерна туга и страх. Због тога апостол Тома одлучује да он жели да се у причу својих најближих ипак сам увери. Ово је типичан однос човека према стварима. Свако од нас помало жели да сам буде сведок нечега а не да прихвата да му то неко други пренесе. Апостол каже: “Нећу поверовати док не метнем руке своје у ребра Његова”.

Када се Васкрсли Господ јавио по други пут апостолима, ушавши кроз затворена врата, и апостол Тома беше са њима. Какве ли радости за Апостола. Доживео је и он да се лично увери да је васкрсао Онај у кога је тако силно веровао а због чије је смрти завладао очај његовим бићем. Васкрсли га позива да “стави руке своја у ребра и ране од клинова” а Апостол једноставно узвикује: “Господ мој и Бог мој”. Међутим, радост апостола Томе пренела се на све потоње следбенике Христове, све до наших дана. Апостол је извршио ову проверу за све нас. Ми смо преко њега опипали ране Спаситеља нашега и уверили се да је он заиста васкрсао. Због тога радосно и удружено одговарамо једни другима на поздрав: *Хрисѿос Воскресе* са

Воистину Воскресе! Ваистину Васкрсе Господ јер смо се преко апостола Томе и других апостола најдиректније уверили да је ово истина. Због посебности улоге апостола Томе у провери, за све нас, Васкрсења Господњег, Црква је одредила да се друга недеља по Васкрсу посвети овом Апостолу у знак благодарности Цркве за улогу његову.

Безброј је примера у Делима Апостолским, овој јединственој књизи Новог Завета, историји Цркве, где се може понешто прочитати и сазнати о нарочитим улогама појединих апостола, о безбројним чудима која су чинили док су проповедали Васкрслога Христа и о свему ономе што нас, следбенике Христове и апостолске, може привести к Њему, Који је “Васкрсење и Живот”, Њему Који обећава живот свакоме створењу и који чека, не да проверавамо Његове ране, већ да не видећи верујемо да су Његове ране и стварне и животнорне и да, уз обилну помоћ Васкрслога, “наоружамо себе” оруђем свепобедним. Да живимо у нади на васкрсење и да простимо једни другима Васкрсења ради.

Наш живот је “сенка и сан”, каже једна црквена песма. Тако брзо прође да готово свакога затече брзина којом живот пролази. Стога је неопходно размишљати о Васкрсењу Христовом као узроку стварања Цркве Божије кроз коју се спасавамо.

Нека би дао Бог да свако од нас, молитвама Св. апостола Томе и других апостола као и осталих светих чланова наше Цркве, засади, дубоко у срце своје, веру у Васкрслога и да увек спремно можемо узвикнути: “Господ мој и Бог мој!”

Христос Васкрсе!

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 1. МАЈ

НИЈЕ ЛИ РИЈЕЧ МОЈА КАО
ОГАЊ, ГОВОРИ ГОСПОД, И КАО
МАЉ КОЈИ РАЗБИЈА
КАМЕН? (ЈЕРЕМ. 23, 29)

Јесте, Господе, реч је Твоја заиста као огањ који загрева праведника а жеже неправеднике. И реч је Твоја заиста као маљ који мекша камениту тврдину срца покајника, а забија у прашину срца непокајаних грешника.

Не јораше ли наше срце у нама кад нам јовораше (Лк. 24, 32)? питаху се апостоли после разговора са васкрслим Господом. Кад је срце у човеку право, оно гори од речи Господње, и топи се од милине, и шири се од љубави. А кад је срце у човеку неправдо и од греха окамењено, онда се оно од речи Господње пече и још више отврдњава. *И отврдну срце фараоново.*

Залуд се грешници утврђују у тврђаве своје од камена, у тврђаве своје од железа, у тврђаве своје од камена, и одбацују оклоп правде Божје. Као силан и неодољив маљ, таква је реч Господња, кад Он узрекне осуду тих каменних утврђења, у која се грешници утврђују.

Залуд неверник утврђује дом свој тврдим каменом, и државник државу окамењеном мудрошћу земаљском не уздајући се у Бога живог. Реч Господња пада као маљ на све што сазидано мимо Бога, или против Бога као силан и неодољив маљ.

О браћо, не уздајмо се у творевине своје од камења, ни од мермерног нити од златног нити од

сребрног камења, нити од безбожног камења својих сопствених мисли. Све је то слабије пред силом Божјом него ли прах пред силом ветра.

О Господе свесилни, помози нам, да примимо реч Твоју и да на Њој зидамо сав живот свој и у овом и у оном свету. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Свѣѣи владиѣ Николај
Пријрема Милош Ристѣић*

ANCESTRAL SIN VERSUS ORIGINAL SIN

The fact that we Orthodox do not accept the doctrine of original sin as espoused in the West, does in no way suggest that we do not need to be born again (born anew). We believe, as did the Early Church Fathers, that we inherit only the results of Adam's sin, not his guilt. This is known as ancestral sin because the sin of our first parents, Adam and Eve, resulted in our inheritance of death, sickness and an inclination toward evil.

Christ's death on the cross has its power, not in an atonement sacrifice, but in the conquering of the power of death. Death is trampled down by death. It is by Christ's resurrection that a way was made for us to be transformed by contact with the Living God, thus becoming his children by adoption.

Although we do not refer to ourselves as "saved", as do Evangelical Christians, we nevertheless believe that we are in need of salvation. (We believe salvation is a process.) Our understanding of sin in an ancestral way, which is distinct from the concept of original sin and the hereditary guilt that required, consequently, a substitutionary atonement-type of sacrifice, separates us doctrinally from Western Christianity.

Had there not been a fall, the Second Person of the Holy Trinity, the Logos (Word) would still have incarnated into the flesh and taken on our

nature. For it is by this condescension by our Creator God to take on the nature of that which He created that we are given the opportunity of being deified (Saint Paul said we shall become as gods).

Our journey into the heart culminates in theosis, whereby we are joined in everlasting communion with the very God Who created us. Saint Athanasius of Alexandria said, "The Son of God became man, that we might become god." In II Peter 1:4, we read that we have become "...partakers of divine nature." Saint Athanasius further says that theosis is "becoming by grace what God is by nature."

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

THE WORLD, AGAIN

And so, the whole experience of Holy Week, if we take it seriously, genuinely, we are transported to another level of being. And then we have Easter night. All of the beauty, grace and light and eternal promise speaking to us in these beautiful forms and rituals. And we can feel the inner life in all of these things.

Part of the grief of letting go of Holy Week is that, as joyous and radiant as Easter night and the Feast of Feasts might be, it brings us down from that angelic level to rich food, to laughter, to celebration, to social interactions, and the world begins to reawaken in us. And we know that we must return in our own being to these worldly energies, and to the daily habits and chores and duties of essentially senseless money-making existence in it. Instead of God, it's money that guarantees us security for tomorrow.

We go back to making money today, so that we can have something to fall back on to tomorrow. We know that it's a lie, but we know that's where we have to go, and that's painful.

Fr Alexis Rosentool

ПРОСЛАВА ВАСКРСЕЊА У НАШЕМ ХРАМУ

